

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1719

Quæst. 847. An transeunte ad ordinem alium illius novitiatus subeundus,
& de nuo in eo emittenda professio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73957](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73957)

men cum citatis à se Sanch. *l. c. n. 35.* & Rodriq. *l. c. quest. 52. a. 11.* Nav. *l. c.* astituit non comprehendit sub ea ordines militares, etsi à sede apostolica approbatos sic quoque è contra, dum Papa concederet alicui ordini privilegium, ne transire quis posset ad quamcunque aliam religionem (quod utique potest ob bonum publicum alicujus religionis, uti id de facto concessum est à Paulo III. Pio IV. & Pio V. societati, excepto solo ordine Carthusianorum citra participationem hujus privilegii à mendicantibus factam, ut Fagn. *in c. licet. h. t. num. 22.* contra Sanch. *l. c. num. 28.*) comprehenditur etiam ordo strictior, etsi aliàs, dum simpliciter concederet privilegium non transeundi ad alium, non comprehenderetur ordo strictior. Sed ad hunc adhuc petita venia permitteretur transitus de quo vide Pirh. *h. t. num. 168.*

Quest. 846. Quæ præterea conditiones requirantur ad transitum ad aliam religionem.

1. Resp. primò: inter cæteras condiciones requiritur, ut transitus non fiat ex temeritate, vel levitate, vel ex passione inordinata, v. g. ex ira, vel odio erga prælatum suum vel affectione vana amplioris excellentiæ & æstimationis in alio ordine consequendæ, aut etiam majoribus perfruenti commoditatibus, dum appetitur ordo laxior, aut in quo lautius vivitur, sed ex desiderio & amore majoris perfectionis propriæ obtinendæ, animam securius salvandi & declinandi pericula in sua religione fortè plus æquò laxa occurrentia: qui Zelus bonus præsumendus, dum conjecturæ in contrarium (quales essent, si præcessissent rixa vel minatus quis esset transitum, ut Fagn. *in c. licet. num. 30.*) non adesset. Quòd sit tamen, ut habeatur *c. licet.* dubitetur de intentione sincera & rationabili transitum petentis, recurrendum sit ad judicem superioris, qui ex concurrentibus conjecturis desuper judicet & determinet. Sanch. *L. 6. mor. cap. 7. num. 11. & 12.* Pirh. *num. 160.*

2. Resp. Secundò: requiritur quoque, ut transitus hic non fiat cum notabili detrimento in temporalibus, aut spiritualibus, vel etiam in fama religionis vel monasterii, à quo disceditur. Abb. *in c. licet. num. 12.* Fagn. *ibid. num. 24.* Sanch. Pirh. *LL. cit. juxta c. licet. ubi: ne in iacturam vel injuriam sui ordinis.* Unde aliam dum transiurus causam transeundi habet defectum religionis, quam deserit, hunc quidem, si velit, coram suo superiore allegare potest; non tamen manifestare religioni, ad quam transit, ne religionem deserat infamet. Reiffenst. *h. t. num. 277.* Et hæc exea ratione, quòd bonum commune religionis relicta prævalere debet privata utilitati, etiam spirituali religiosi transeuntis; adeòque nemo debeat esse causa scandali, aut agere contra justiciam, exercendo actum, etiam aliàs caritatis. Unde, ut Host. Anchor. Innoc. *in c. licet.* Sanch. Pirh. *LL. cit.* Sicut Ecclesiæ læsæ in temporalibus competit restitutio in integrum, eamque petere potest, ita multò magis læsæ in spiritualibus per translationem personæ religiosæ sibi subditæ, famæ suæ injuriosam, hanc restitutionem petere, & personam translata repete potest, eaque illi restituenda. Non tamen ita facile ex tali transitu unius aut alterius præsumendum aut suspicandum, quid sinistra de

R. P. Leur. Jur. Can. Lib. III.

tali religione, dum viri prudentes sciunt, transeuntem uti jure suo, & ad talem transitum sufficere, quòd religio deserta non sit ita stricta, etsi sancta.

Quest. 847. Quenam cause sint sufficientes concedendi licentiam transeundi ad ordinem laxiorem.

Resp. Præter ea quæ desuper dicta *quest. ante penultima.* Majores causæ requiruntur transeundi ad ordinem æquè strictum, quam ad magis strictum, uti & majores respectu ordinis laxioris, quàm respectu ordinis æquè stricti quia est major votorum relaxatio. Castrop. *cit. §. 5. num. 6.* desumuntur ex extrinseci capite, primò ac præcipuè ex parte transitum petentis, quæ præter relata sunt supra *quest. penult.* quæ, etsi omnes, ut dictum ibi, excepta primâ & ultimâ, non videantur sufficientes ad concedendum transitum ad ordinem præcisè laxiorem (nisi fortè non adesset in vicinia aliareligio æqualis vel strictior, aut admissio ad aliam æqualem vel strictiorem impetrari nequiret) loquendo tamen in genere sufficientes sunt ad transeundum ad alium ordinem, etiam laxiorem, dum major ex transitu ad illum speratur spiritualis profectus (qui est præcipuus finis cur religio suspiciatur) quam ex perseverantia in ordine strictiore aut æquali, prout docet Castrop. *l. c. citatis Abb. in c. non est h. t. num. 6. Azor. p. 1. lib. 12. cap. 14. quest. 8. Sanch. cit. cap. 7. num. 71. Suar. com. 4. de relig. tract. 8. lib. 3. cap. 11. num. 22.* Ostenditque hoc ipsum eundo per singulas causas. Ut dum ad onera strictioris ordinis sustinenda minus aptus, passim indiget dispensatione aliis odiosa, & sibi petito molesta, per quæ impeditur spiritualis profectus. Dum, si in religione strictiore vel alia æquali malè & iniquè tractetur, periculum est impatientiæ & caritatis amittendæ, ut Suar. *l. c. num. 24.* Sanch. *num. 72.* Dum, si ob delictum in religione sua commissum infamatus, continuo pudore & tristitia, quæ spirituales profectus impediunt, afficitur, ut Sanch. *l. c. uti & illum profectum valde impediunt, dum, quia parentibus graviter egentibus in religione strictiore ita succurrere nequit, anxius & sollicitus redditur, ut cum Suar. & Sanch. LL. citat.* Castrop. *l. c.* Secundò ex parte religionis deferendæ, puta si ob continuas corporis indispositiones aliasque ob causas eidem reddatur inutilis, si ob aliquos in easocios, quos vitare non potest, versetur in periculo violandi vota, & regulas transgrediendi. Quas tamen causas potius reducendas ad causas tenentes se ex parte ipsius religionis alterius laxioris assumendæ; dum nimirum ex transitu illius speratur magna illius utilitas. Verùm, cum hæc causa non cedat in specialem utilitatem religiosi, aut etiam religionis desertæ, sed potius in hujus detrimentum, ob eam prælatos religionis desertæ non posse concedere, sed solos prælatos utriusque religionis desertæ & alterius adeundæ communes, cum Suar. *l. c. lib. 9. cap. 11. num. 24.* astituit Castrop. *cit. num. 6. in fine.*

Quest. 848. An transeunti ad ordinem alium illius novitiatus subcundus, & denuo in eo emittenda professio.

1. Resp. Ad primum: de eo satis dictum supra *cap. 2. hujus tit.* Ubi qualiter novitii ex novitiatu dimissi debeant de novo subire novitium, quod